

Arrest

nr. 160 772 van 26 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Tadzjiek van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit de stad Kabul en woonde daar onafgebroken tot aan uw vertrek naar België. U bent atheïst. U zou nooit geïnteresseerd geweest zijn in religie en zou nooit hebben deelgenomen aan religieuze rituelen. U woonde wel begrafenissen van familieleden bij maar u nam niet deel aan de gebeden. U kende hierdoor nooit ernstige problemen. U hebt geen kinderen en uw echtgenote is overleden. In Kabul baatte u samen met uw vader een boekenwinkel uit. Na het overlijden van uw vader sloot u de winkel en op 1/1/2014 begon u te werken als supervisor bij de drukkerij 'Sitara Chaap' waar de krant 'Afghanistan Express' werd gedrukt. U was er verantwoordelijk voor een team van vier personen. Op 15 oktober 2014 publiceerde de Afghanistan Express een artikel over de islam, de taliban

en IS (Islamitische Staat). De volgende dag kwamen er al heel wat reacties, onder andere van Jihadi leiders als Abdul Rasool Sayyaf omdat het artikel volgens hen beledigend was voor de islam. In de periode na de publicatie vonden er ook enkele betogingen plaats tegen de Afghanistan Express, twee in Kabul en één in Herat. De zaak werd besproken door de ministers en een bevel werd gegeven aan de nationale veiligheidsdienst om een onderzoek te voeren en de betrokkenen te arresteren. Op 20 oktober 2014 kwam een groep veiligheidsagenten naar de drukkerij, die op hetzelfde adres gevestigd was als de krant, en de aanwezige medewerkers en de hoofdredacteur werden gearresteerd. In het totaal werden vijftien personen opgepakt, ook medewerkers van de drukkerij. U was op dat moment niet op het werk omdat u op consultatie moest bij een arts. Op de middag werd u opgebeld door een collega, W.A., die u op de hoogte bracht van de arrestaties. Hij raadde u aan om onder te duiken. U verborg zich bij de schoonvader van uw vriend J.. Via J. vernam u dat de autoriteiten op de dag van de arrestaties uw woning en de woning van uw schoonvader waren komen doorzoeken. Uw schoonvader werd hierbij bedreigd. Ze zeiden aan hem dat u bekeerd was en dat ze u zouden blijven zoeken. U verbleef gedurende 55 dagen ondergedoken bij de familie van J., waarna u het land verliet. Op 12 januari 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: een kopie van uw arbeidscontract bij de drukkerij Sitara Chaap, een werkbadge, een begeleidend schrijven van uw vriend, een word document met algemene informatie over de gebeurtenissen naar aanleiding van de publicatie van een antiislamitisch artikel in de krant 'Afghanistan Express' en een enveloppe. Na het tweede gehoor legde uw advocaat nog een schrijven neer waarin onder andere informatie over de zaak van de krant 'Afghanistan Express' geciteerd wordt.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde vervolging te vrezen door de publicatie van een anti islamitisch artikel in de krant Afghanistan Express. U beweerde in dit verband dat de Afghaanse autoriteiten vijftien personen arresteerden waaronder medewerkers van de krant alsook collega's van de drukkerij Sitara Chaap (CGVS I, p. 10 en 11).

Vooreerst dient echter te worden vastgesteld dat u geen overtuigend bewijs hebt aangebracht van uw beweerde tewerkstelling bij de drukkerij Sitara Chaap. Het door u neergelegde arbeidscontract betreft immers louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het logo kan teruggevonden worden op het internet, onder meer op de sociale netwerksite facebook, en kan dus makkelijk gekopieerd worden. Deze kopie van het contract werd bovendien niet ondertekend, noch door u noch door uw werkgever (CGVS II, p. 7 en 8). Bevreemdend is ook dat er nergens in het arbeidscontract de benaming van uw functie staat vermeld terwijl er onderaan bij de plaats die voorzien is voor de handtekening plots uw naam staat gedrukt met de vermelding 'Team Leader, Printing Division'. Op de badge staat uw e-mailadres vermeld. Gevraagd of u een e-mail adres had van het werk antwoordde u bevestigend maar voegde meteen toe dat u dit nooit had gebruikt. U zou na uw aankomst in België ook nooit gecontroleerd hebben of het e-mailadres nog functioneerde, hetgeen niet aannemelijk is. Gevraagd of de website van de drukkerij, waarvan het adres eveneens vermeld staat op de badge, nog terug te vinden is op het internet moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 8). Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling bij de drukkerij Sitara Chaap en authenticiteit van de door u voorgelegde badge. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie tevens dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas.

Verder dient er op gewezen te worden dat de facebook pagina van de Setare Chap drukkerij nog steeds bestaat. Uit de informatie op deze pagina blijkt dat de drukkerij werd opgericht in 2009 en dat de activiteiten, in tegenstelling tot wat u beweert, niet beperkt zijn tot het drukken van een krant. U stelde bovendien verkeerdelijk dat de drukkerij, net zoals de krant pas twee of drie jaar geleden werd opgericht (CGVS I, p. 13).

Tot slot dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u, die tewerkgesteld zou geweest zijn in een drukkerij waar een krant gedrukt werd en die gevestigd was in dezelfde lokalen als de krant, er niet in slaagde om een incident naar keuze dat voor uw vertrek plaatsvond in de stad Kabul in detail te beschrijven (CGVS II, p. 9). Gevraagd of er melding gemaakt werd van de arrestaties bij organisaties die de rechten van journalisten verdedigen moest u het antwoord schuldig blijven. U kon ook geen dergelijke organisaties bij naam noemen. Gezien het gaat om een materie die u persoonlijk raakt, u zou immers persoonlijk vervolgd naar aanleiding van de publicatie van een krantenartikel met

blasfemische inhoud, kan verwacht worden dat u zich van zaken als bovenstaande op de hoogte zou gesteld hebben (CGVS II, p. 8).

Gelet op voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde tewerkstelling bij de drukkerij Sitara Chaap.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de door u aangehaalde arrestaties naar aanleiding van de publicatie van een anti-islamitisch artikel in de krant Afghanistan Express. Verschillende elementen wijzen er immers op dat de arrestaties van vijftien medewerkers van de krant 'Afghanistan Express' en de drukkerij 'Sitara Chaap' nooit hebben plaatsgevonden. Uit onderzoek van het Commissariaat-generaal blijkt dat verschillende artikelen op 29/7/1393 (21/10/2014) vermelden dat 15 medewerkers van de krant gearresteerd werden door de Afghaanse staatsveiligheid National Directorate for Security (NDS). De bron voor al deze artikelen is echter dezelfde persoon, een zekere A.W., die wordt omschreven als een medewerker van Sitara Chaap of Star Chaap, de drukkerij waar Afghanistan Express werd gedrukt. Geciteerd door Bokhdi News Agency stelde hij dat de Afghaanse veiligheidsdiensten 15 medewerkers arresteerden, waaronder de "chief and editor" van de krant. Volgens deze artikelen was het de CEO van de Afghaanse regering Abdullah Abdullah zelf die de arrestaties heeft bevolen. Het bewuste artikel van Bokhdi waarin A.W. werd geciteerd, de bron voor al deze artikelen, is echter niet meer terug te vinden op de website van Bokhdi News Agency. De hoofdredacteur van de Afghanistan Express bevestigde weliswaar dat verschillende technische en professionele medewerkers werden gearresteerd en anderen het land zijn uitgevlucht maar hij verklaarde expliciet dat hij zelf nooit werd gearresteerd. In de brief van uw advocaat dd. 11 augustus 2015 werden dan weer uitspraken van Ahmad Quraishi van het Afghanistan Journalists Centre (een lobby voor de rechten van journalisten en vrijheid van meningsuiting) opgenomen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat er sprake was van vervolging door de overheid. Op basis van het door uw advocaat geciteerde artikel kan echter niet geconcludeerd worden dat er reeds arrestaties hadden plaatsgevonden. Bovendien dateert dit artikel van 22 oktober 2014. **Volgens recente info verkregen van diezelfde Ahmad Quraishi dd. 9 juni 2015 werd er in deze zaak echter helemaal niemand gearresteerd of vervolgd. Ook volgens de NGO 'NAI Supporting Open Media' werden er in deze zaak helemaal geen arrestaties verricht.**

Dat vijftien personen op hetzelfde moment overdag gearresteerd werden door de veiligheidsdiensten in de hoofdstad Kabul en dat er verder helemaal niets meer over zou bericht zijn in de media is trouwens uiterst bevreemdend. Indien deze mensen nog opgesloten zouden zitten kan verwacht worden dat de media en familieleden of vrienden zouden pogen om meer te weten te komen over hun lot en dat dit in Kabul bekend zou raken. In het geval dat ze toch zouden zijn vrijgelaten kan eveneens worden verondersteld dat dit eveneens algemeen bekend zou geraakt zijn in de stad Kabul.

Bovendien kon u zelf ook niets vertellen over de stand van zaken van de beweerde gerechtelijke procedure tegen u en de andere beschuldigten in deze zaak. Of de autoriteiten u na uw vertrek nog zijn komen zoeken wist u evenmin. U deed ook geen enkele poging om hier iets over te weten te komen. U contacteerde niemand in Afghanistan zelfs niet via het internet. U ging zelfs niet na of de website van de drukkerij nog online te vinden was (CGVS I, p. 12 en 13 en CGVS II, p. 2 en 3). Gevraagd naar het lot van W.A., die u op de hoogte bracht van de arrestaties van uw collega's, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. Na jullie laatste gesprek zou u immers uw sim kaart hebben weggegooid omdat u bang was dat de autoriteiten u zo zouden kunnen opsporen. Dat u zomaar uw sim kaart zou vernietigen zonder enige contactgegevens van W. of andere personen in Kabul bij te houden is niet aannemelijk (CGVS II, p. 2, 6 en 7). Van iemand die vreest gearresteerd te worden en daarom besluit te vluchten uit zijn land van herkomst mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst naar de stand van zaken informeert en meer kan vertellen dan louter het gegeven dat hij denkt dat hij vervolgd zal worden door zijn autoriteiten of vermoord zal worden door moslimextremisten.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat uw verklaringen allerm minst een doorleefde indruk maken. Toen u de gelegenheid kreeg om in uw eigen woorden te vertellen waarom u Afghanistan had verlaten bracht u een gedetailleerde weergave van de feiten zoals deze in de pers zijn verschenen, waarbij u zelfs een aantal passages nagenoeg letterlijk citeerde (CGVS I, p. 10 en 11). Ook toen u gevraagd werd naar uw gevoelens toen u merkte dat er zeer fel gereageerd werd op het artikel beperkte u zich tot het weergeven van enkel uitspraken van politici. Toen hier verder naar gepeild werd wist u enkel te zeggen dat u in de periode tussen de publicatie van het artikel en de beweerde arrestatie van uw collega's zelf geen negatieve reacties had gekregen van uw omgeving (CGVS II, p. 6).

Dit alles noopt tot de conclusie dat u een ingestudeerd verhaal brengt dat gebaseerd is op informatie die niet volledig blijkt te kloppen.

Met betrekking tot uw bewering van een soennitische familie te zijn maar zelf niet religieus te zijn en over onvoldoende informatie te beschikken om te kunnen zeggen of u in God gelooft (CGVS I, p. 3-4), dient tot slot te worden opgemerkt dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. U beweerde hierover dat u nooit geïnteresseerd was in de islam en nooit deelnam aan religieuze rituelen of gebeden

zelfs niet op begrafenissen van familieleden (CGVS I, p. 3 en 4). Dat u in een context als de Afghaanse, als 48-jarige man die zijn hele leven in de stad Kabul heeft doorgebracht, er school heeft gelopen en er het taliban regime heeft meegemaakt (CGVS I, p. 4 en 6), nooit zou hebben deelgenomen aan een gebed of een ander religieus ritueel is echter niet geloofwaardig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u en uw advocaat voorgelegde algemene informatie kan de twijfels over het plaatsvinden van de vijftien arrestaties niet wegnemen. Hoewel er, zoals hierboven reeds werd vermeld, wel degelijk artikels terug te vinden zijn op het internet, zowel in het Dari als in het Engels, legde u enkel een Word-document voor waarin fragmenten van artikels, bronvermeldingen en logo's werden gekopieerd. In het document werd onder andere de internetlink naar de site van Bokhdi News vermeld. Hierboven werd echter reeds opgemerkt dat het artikel over de Afghanistan Express van de deze website werd verwijderd. In de voorgelegde aaneenschakeling van gekopieerde fragmenten van artikels wordt tevens evenmin iets vermeld over de opvolging van de zaak. De brief van uw advocaat dd. 11 augustus 2015 werd hierboven reeds vermeld. Deze bevat voor het overige geen elementen die aan het geheel van bovenstaande iets zou kunnen wijzigen. De handgeschreven brief van uw vriend betreft louter de melding dat hij uw documenten stuurde (CGVS I, p. 14).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 4 en 10 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot

regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat verweerder over de mogelijkheid beschikt om de documenten degelijk te onderzoeken. Indien verweerder twijfelt aan de authenticiteit van de door verzoeker voorgebrachte documenten, dient dit door hem te worden geverifieerd. Nu verweerder beweert in contact te zijn met de hoofdredacteur, kan hij zich in deze zaak niet van zijn verplichting om een concreet en nauwkeurig onderzoek van de voorgelegde documenten ontslaan door enkel te verwijzen naar de corruptie in Afghanistan. Verzoeker citeert artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 welk vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde stukken. Deze bepaling is naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS. Ook onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht. Dit principe wordt in de rechtspraak van het EHRM meermaals bevestigd. In verband met de onderzoekspllicht van de asielinstanties t.o.v. documenten citeert verzoeker uit het arrest *M.S.S. t. België* van 21 januari 2011 en *Singh t. België* van 2 oktober 2012, *Mo.M t. Frankrijk* van 18 april 2013, *K.K. t. Frankrijk* van 10 oktober 2013.

Verzoeker legt volgende nieuwe documenten neer om zijn verklaringen te ondersteunen:

- zijn origineel arbeidscontract
- originele loonfiches van februari 2014, augustus 2014 en september 2014
- verklaring van de vertegenwoordiger/president van het 11de district van Kaboel
- twee attesten van Afghanistan Investment Support Agency dat ‘Setare Chap’ en ‘The Afghanistan Express’ geen activiteiten meer hebben sinds oktober 2014
- foto van betoging
- kopie van de enveloppe

Verder meent verzoeker dat hij naast documenten ook geloofwaardige, uitgebreide en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn tewerkstelling bij de drukkerij, ook elementen die in de media terug te vinden zijn. Verzoeker verwijst naar zijn eerste gehoor. Hij stelt dat hij deze elementen enkel kan weten omdat hij er effectief tewerkgesteld was.

Verzoeker merkt vervolgens op dat het Cedoca-verslag zelf behept is met tegenstrijdigheden omtrent de arrestaties van medewerkers van de krant en de drukkerij nu de geciteerde bronnen elkaar zelf tegenspreken. Uit de informatie die door Cedoca vergaard werd, kan men volgens hem dus niet met 100% zekerheid bevestigen dat er geen arrestaties (zelfs van korte duur) zijn geweest. Nu de informatie van Cedoca niet eenduidig is, kan deze niet door het CGVS gebruikt worden om verzoekers verklaringen in twijfel te trekken. Het CGVS kan zich niet zomaar baseren op bepaalde informatie en andere informatie gewoon negeren om aan te tonen dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, zo meent verzoeker. Zeker wanneer de informatie afkomstig is van de hoofdredacteur (nota bene de persoon die het nauwst bij de feiten betrokken was) de verklaringen van verzoeker bevestigt. Het is onduidelijk waarom verwerende partij meer waarde hecht aan de informatie van Quraishi en Tuwhidi (die zich nota bene beiden zelf eerst moesten informeren over de feiten alvorens erover te communiceren) dan aan die van de hoofdredacteur (die persoonlijk betrokken was). Bovendien is het verzoeker ook niet duidelijk waarom Cedoca Quraishi en Tuwhidi niet confronteerde met de informatie verkregen van de hoofdredacteur. Ook kan men uit het rapport niet afleiden hoe Quraishi en Tuwhidi aan hun informatie zijn gekomen, hoewel dit van cruciaal belang is voor het beoordelen van de betrouwbaarheid van de informatie. Artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS bepaalt de werkwijze van Cedoca bij het inwinnen van COI en legt een motiveringsplicht op met betrekking tot de keuze van de aangewende bron van COI aan het CGVS. In het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 staat bovendien een opvallende verwijzing naar de toepasbaarheid van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voor wat betreft de bronnenkeuze van het CGVS. Verzoeker verwijst dienaangaande tevens naar de gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI. Het CGVS kon volgens hem de informatie die de hoofdredacteur had gegeven en die de verklaringen van verzoeker kwam bevestigen dus niet zomaar opzij schuiven. De enige tegenstrijdigheid tussen het rapport van Cedoca en de verklaringen van verzoeker betreft de arrestatie van de

hoofredacteur. Dit valt volgens verzoeker te verklaren doordat verzoeker niet aanwezig was toen de arrestaties plaatsvonden en hij deze dus niet zelf heeft meegemaakt. Zijn verklaringen zijn dan ook gebaseerd op informatie uit de tweede hand. Tot slot merkt verzoeker ook nog op dat het onderzoek van Cedoca ruim onvoldoende is nu het CGVS in contact blijkt te zijn geweest met de hoofdredacteur van de krant en van deze gelegenheid gebruik had kunnen maken om meer informatie te verkrijgen.

Verzoeker beklemt tot een risicoprofiel te behoren dat wordt beschermd door UNHCR, zowel omwille van zijn tewerkstelling bij de drukkerij als omwille van zijn desinteresse in de Islam, en hierdoor duidelijk een ernstig risico loopt op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, niet enkel door de overheid, maar ook door de bevolking nu het Afghaanse volk zijn ongenoegen uitte na de publicatie van het artikel.

Met betrekking tot de desinteresse in de islam geeft verzoeker vooreerst aan dat hij het woord 'atheïst' nergens tijdens het gehoor in de mond heeft genomen en steeds duidelijk heeft aangegeven zoekende te zijn en momenteel niet over voldoende informatie te beschikken om te zeggen waar hij al dan niet in gelooft. Verweerder maakt in zijn beslissing dus een manifeste appreciatiefout. Gezien "religie" als vervolgingsgrond breed moet worden geïnterpreteerd, is het ook niet nodig onder een bepaalde term of definitie te brengen wat verzoeker dan wel is. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij geen moslim is en dat geloof voor hem niet belangrijk is. Daarnaast kan men stellen dat verzoeker zoekend is, in een proces zit van het zoeken naar de meest gepaste geloofsovertuiging. Het is vanuit dit vertrekpunt dat verzoekers vrees moet worden onderzocht. Verzoeker voert vervolgens aan dat dit gebrek aan interesse voor de islam helemaal niet werd onderzocht door verweerder. Er werden slechts enkele vragen gesteld over zijn religie terwijl dit gebrek aan interesse in de islam deel uitmaakt van verzoekers problemen. De medewerkers van de drukkerij en de krant werden beschuldigd van blasfemie. Verzoeker benadrukt vervolgens dat de (niet-)religieuze ideeën en opvattingen gelinkt zijn aan zijn problemen bij de drukkerij en dienden dan ook in overweging te worden genomen en uitgebreid onderzocht te worden. Het gebrek aan onderzoek leidt tot een gebrekkige motivering. Als verweerder dit ongeloofwaardig en vreemd acht dan is het zijn taak om verzoeker hierover uitgebreid te ondervragen. Verweerder kan immers niet zomaar stellingen poneren zonder verzoeker hierover uitgebreid aan het woord te laten en zonder zich te steunen op objectieve informatie. Dit houdt volgens verzoeker een schending in van de samenwerkingsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Dat verzoeker hier zelf niet uitgebreid op is ingegaan, is te wijten aan het feit dat hij zich niet volledig op zijn gemak voelde met de tolk. Religie is een heel gevoelig onderwerp in de Afghaanse maatschappij. Wie hierop "inbreuken" pleegt, zoals een moslim die niet meer in de principes van de islam gelooft en dit ook uit, loopt gevaar. Verzoeker benadrukt dat hij in Afghanistan nooit geuit heeft tegen de islam te zijn, hij heeft dit altijd verzwegen. Toen het artikel verscheen, kreeg hij echter problemen. Na de publicatie van het artikel kan hij onmogelijk nog aanzien worden als een niet-praktiserend moslim. Teruggaan naar Afghanistan is onmogelijk geworden. Ook omdat hij zijn twijfels over de islam hier in België kenbaar heeft gemaakt, onder andere op het gehoor bij het CGVS in het bijzijn van een Afghaanse tolk en advocaat. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een gelijkaardige zaak in het Verenigd Koninkrijk. *In casu* was de man een atheïst, wat niet het geval is voor verzoeker, maar dezelfde redenering kan volgens verzoeker op hem worden toegepast. Verder verwijst verzoeker naar het arrest Y & Z t. Bondsrepubliek Duitsland, C-71/11 en C-99/11 van 5 september 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin werd geoordeeld dat niet van iemand verwacht kan worden dat die zijn geloofsovertuiging verborgen zou houden. Verzoeker verwijst tevens naar de recente en gemediatiseerde gebeurtenissen in Kabul, waarbij de Afghaanse vrouw F., die niet bekeerd was, niet de kans heeft gekregen haar onschuld te bewijzen maar tot de dood toe geslagen werd op beschuldiging van het verbranden van de Koran (zie stuk nr. 11). Het is dus de perceptie door anderen die belangrijk is. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij sinds de publicatie van het artikel beschouwd wordt als ongelovig of bekeerling. Hiervoor hoeft verzoeker zelfs nog niet eens echt ongelovig of bekeerd te zijn. Wat telt, is de perceptie door de andere dorpsbewoners. Verzoeker vreest dat zij hem bij terugkeer zullen doden. Verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 10, lid 2 van de Kwalificatieverrichtlijn.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus werpt verzoeker vooreerst op dat verweerder twijfelt aan verzoekers afkomst uit Kabul, maar geenszins motiveert waarom. Bovendien voert verweerder geen uitgebreid onderzoek, hoewel de samenwerkingsplicht hem hiertoe verplicht. Als verweerder twijfelt, moet hij verzoeker de mogelijkheid bieden om meer elementen aan te brengen. Vervolgens werpt verzoeker op dat de informatie waarop verweerder zich baseert betreffende de veiligheidssituatie in Kabul dateert van januari 2015. Intussen is de toestand in Kabul verslechterd en is het aantal aanslagen en daarmee het aantal burgerslachtoffers fel gestegen. Op de website van het European Country of Origin Information Network (ECOI) geeft ACCORD een overzicht van de

aanslagen in Kabul sinds januari 2015. Hieruit blijkt volgens verzoeker duidelijk dat in Kabul de laatste maanden regelmatig aanslagen plaatsvonden. Verweerder kan dus niet teruggrijpen naar informatie van januari 2015 daar deze gedateerd is. Door zich op verouderde informatie te baseren, kan verweerder de huidige en relevante situatie in Kabul niet beoordelen en schiet hij tekort in zijn onderzoeksplicht, en de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht. Dat het onveilig is voor burgers in Kabul wordt tevens bevestigd in het laatste UNAMA-rapport van augustus 2015. De cijfers in het UNAMA-rapport tonen volgens verzoeker glashelder aan dat er bij die gerichte aanslagen enorme hoeveelheden burgerslachtoffers vallen en dat het dus om veralgemeend en willekeurig geweld gaat.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn originele arbeidsovereenkomst (stuk 2), originele loonfiches (stuk 3), een verklaring van de vertegenwoordiger van het elfde district van Kabul (stuk 4), twee attesten van Afghanistan Investment Support Agency over de activiteiten van Setare Chap en The Afghanistan Express (stuk 5), een foto van een betoging (stuk 6), een kopie van een enveloppe (stuk 7), drie rapporten (stukken 8, 12 en 13) en drie internetartikelen (stukken 9-11).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 (bijlage 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt als volgt:

"Uit de argumentatie in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Verweerder benadrukt dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvV, nr. 13.077 van 25 juni 2008; RvV, nr. 32 872 van 20 oktober 2009). Het beoordelen van de bewijskracht van documenten behoort verder tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van commissaris-generaal en de Raad, zonder dat deze de stukken van valsheid moeten betichten. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, kan derhalve ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is zoals blijkt uit de pertinente motivering van de bestreden beslissing. Immers het beoordelen van de authenticiteit van neergelegde documenten is niet eenduidig verbonden aan de bewijswaarde van de feiten uit het asielrelaas die de asielzoeker wenst te onderbouwen. De commissaris-generaal en de Raad kunnen daarenboven de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar hun oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de verklaringen van de asielzoeker én van andere objectieve criteria. Verzoeker kan zich derhalve niet beperken tot het louter neerleggen van documenten, maar hij moet ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak MM tegen Ierland (C-277/11) aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is weliswaar de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3

van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Echter, het is aan de asielzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt verweerder vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. Verweerder merkt op dat voornoemd arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Verweerder meent dat uit het arrest Singh van het EHRM echter niet kan afgeleid worden dat in het kader van een asielaanvraag elk document op zijn authenticiteit dient onderzocht te worden. In casu betrof het een betwisting over de nationaliteit van de verzoekers en ging het document uit van een ambtenaar van UNHCR (RvV, nr. 107 057 van 22 juli 2013) daar waar verzoekers asielaanvraag niet werd afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden RvV, nr. 120 482 van 13 maart 2014).

Wat betreft de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde documenten ter ondersteuning van zijn verklaringen (stukken 2-7) wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat er geen rechtsregel is die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan ook de verklaringen van een asielzoeker. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk kunnen worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van Afghaanse documenten danig relativeert. Tevens dient vastgesteld dat verzoeker niet verduidelijkt in zijn verzoekschrift op welke manier hij deze nieuwe documenten zou hebben ontvangen. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Voorts stelt verweerder terecht als volgt in zijn nota met opmerkingen: "**Betreffende de twee attesten van Afghanistan Investment Support Agency dat 'Setare Chap' en 'The Afghanistan Express' geen activiteiten meer hebben sinds oktober 2014 (zie stuk nr. 5) merkt verwerende partij op dat deze attesten geen melding maken van verzoekers persoonlijke problemen zodat deze verzoekers beweringen dienaangaande niet kunnen staven. Overigens merkt verwerende partij op dat de zaak van blasfemie waarin de krant The Afghanistan Express in 2014 verzeild raakte en de demonstraties die naar aanleiding hiervan onder meer in Kabul en Herat werden gehouden geenszins door het CGVS ter discussie staan. Wel maakt verzoeker niet aannemelijk hier persoonlijk bij betrokken te zijn. De foto van een betoging (zie stuk nr. 6) werpt bijgevolg evenmin een ander licht op de gedane appreciatie nu verzoeker hierop niet staat afgebeeld en het bestaan van deze betogingen niet in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal. Betreffende de overige stukken (ondertekend exemplaar van arbeidscontract, loonfiches en verklaring van de vertegenwoordiger/president van het 11de district van Kaboel) herhaalt verwerende partij nogmaals dat deze op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. De neergelegde stukken komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure [...]."**

Waar verzoeker van mening is dat hij veel informatie kan geven over zijn tewerkstelling bij de drukkerij, ook informatie die niet terug te vinden is in de media (o.a. het exacte adres van de drukkerij, de namen van zijn collega's, het aantal leden dat tewerkgesteld was bij de drukkerij en de krant zelf, het exacte bedrag van zijn loon, gedetailleerde verklaringen over de protestacties volgend op de publicatie van het artikel et cetera), dient opgemerkt dat de commissaris-generaal over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan zijn beweerde tewerkstelling bij 'Setare Chap' het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden, en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofdte van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker kritiek uit op het Cedoca-verslag "COI Case. AF2015_005w" van 2 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), antwoordt verweerder terecht als volgt in zijn nota met opmerkingen: "Waar verzoeker verwijst naar artikel 26 K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, alsook het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel, hij betoogt dat artikel 26 van genoemd KB de procedurele wapengelijkheid en de rechten van verdediging beoogt te waarborgen en om die reden vereist het artikel een motivering omtrent de redenen waarom een persoon of instelling als bron werd gecontacteerd, evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen, merkt verwerende partij vooreerst op dat alle door Cedoca gecontacteerde bronnen – behoudens de hoofdredacteur van de krant welke echter niet bij naam wenste te worden genoemd – met naam en functie/hoedanigheid in de informatie worden vermeld, evenals de wijze en het tijdstip waarop er met deze personen werd gecommuniceerd. Daarnaast bevat de COI Case duidelijk de reden waarom er met deze bronnen contact werd opgenomen, namelijk om opheldering te zoeken rond de zaak van blasfemie waarin de krant *The Afghanistan Express* in 2014 verzeild raakte. Meer bepaald wil deze COI Case een antwoord zoeken op de vraag of er naar aanleiding van deze zaak ook arrestaties zijn gebeurd in de drukkerij van de krant, die zich in hetzelfde gebouw bevindt, of personeel van de drukkerij op dit moment nog vervolgd worden, en of de krant en drukkerij als gevolg van de zaak gesloten zijn. De antwoorden van de verschillende bronnen staan ook in de desbetreffende informatie weergegeven. Verwerende partij wijst er voorts op dat de bekritiseerde Cedoca-informatie (COI Case AF2015-005w, Afghanistan van 2 juli 2015) deel uitmaakt van het administratief dossier. Verzoeker heeft kennis kunnen nemen van die informatie en kan er in zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle nuttig geachte verweermiddelen tegen laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door zelf relevante en overtuigende stukken bij te brengen. Verwerende partij is echter van mening dat verzoeker geen afdoende argumenten aanhaalt om de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, noch zelf relevante en overtuigende stukken bijbrengt. Uit deze informatie blijkt dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de door verzoeker aangehaalde arrestaties naar aanleiding van de publicatie van een anti-islamitisch artikel in de krant *Afghanistan Express*. Verschillende elementen wijzen er immers op dat de arrestaties van vijftien medewerkers van de krant '*Afghanistan Express*' en de drukkerij '*Sitara Chaap*' nooit hebben plaatsgevonden. Uit onderzoek van het CGVS blijkt dat verschillende artikelen op 29/7/1393 (21/10/2014) vermelden dat 15 medewerkers van de krant gearresteerd werden door de Afghaanse staatsveiligheid National Directorate for Security (NDS). De bron voor al deze artikelen is echter dezelfde persoon, een zekere A.W., die wordt omschreven als een medewerker van *Sitara Chaap* of *Star Chaap*, de drukkerij waar *Afghanistan Express* werd gedrukt. Geciteerd door Bokhdi News Agency stelde hij dat de Afghaanse veiligheidsdiensten 15 medewerkers arresteerden, waaronder de "chief and editor" van de krant. Volgens deze artikelen was het de CEO van de Afghaanse regering Abdullah Abdullah zelf die de arrestaties heeft bevolen. Het bewuste artikel van Bokhdi waarin A.W. werd geciteerd, de bron voor al deze artikelen, is echter niet meer terug te vinden op de website van Bokhdi News Agency. De hoofdredacteur van de *Afghanistan Express* bevestigde weliswaar dat verschillende technische en professionele medewerkers werden gearresteerd en anderen het land zijn uitgevlucht maar hij verklaarde expliciet dat hij zelf nooit werd gearresteerd. In de brief van verzoekers advocaat van 11 augustus 2015 werden dan weer uitspraken van Ahmad Quraishi van het *Afghanistan Journalists Centre* (een lobby voor de rechten van journalisten en vrijheid van meningsuiting) opgenomen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat er sprake was van vervolging door de overheid. Op basis van dit artikel – dat overigens dateerde van 22 oktober 2014 - kan echter niet geconcludeerd worden dat er reeds arrestaties hadden plaatsgevonden. Volgens recente informatie verkregen van diezelfde Ahmad Quraishi d.d. 9 juni 2015 werd er in deze zaak echter helemaal niemand gearresteerd of vervolgd. Ook volgens de NGO '*NAI Supporting Open Media*' werden er in deze zaak helemaal geen arrestaties verricht. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de enige tegenstrijdigheid tussen het rapport van Cedoca en de verklaringen van verzoeker de arrestatie van de hoofdredacteur betreft. Verzoeker maakte immers ook melding van de arrestatie van 15 medewerkers daar waar de toegevoegde informatie duidelijk stelt dat de bron voor de verschillende artikelen op 21 oktober 2014 die melding maakten van de arrestatie van 15 medewerkers, dezelfde persoon is, namelijk een zekere A.W., die wordt omschreven als een medewerker van *Sitara Chaap* of *Star Chaap*, de drukkerij waar *Afghanistan Express* werd gedrukt. Het bewuste artikel van Bokhdi waarin A.W. werd geciteerd, de bron voor al deze artikelen, is echter niet meer terug te vinden op de website van Bokhdi News Agency. Verwerende partij is van mening dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten dat verzoeker een ingestudeerd verhaal bracht dat gebaseerd was op informatie die niet volledig blijkt te kloppen nu (i) er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij *Setare Chap*, (ii) er ernstige twijfels kunnen geplaatst worden bij de door verzoeker aangehaalde arrestaties naar aanleiding van de publicatie van een anti-islamitisch artikel in de krant *Afghanistan Express* gezien

de informatie die Cedoca dienaangaande heeft verzameld, (iii) het uiterst bevreemdend is dat er over de arrestatie van deze 15 personen niets meer in de media zou bericht zijn, (iii) verzoeker ook niets kon vertellen over de stand van zaken van de beweerde gerechtelijke procedure tegen hem en de andere beschuldigen in deze zaak en al evenmin een poging heeft ondernomen om hier iets meer over te weten te komen, (iv) én verzoekers verklaringen allerm minst een doorleefde indruk maakten. Verweerder merkt volledigheidshalve op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren (RvV, nr. 98 877 van 14 maart 2013). Waar verzoeker tot slot opmerkt verzoeker dat het onderzoek van Cedoca ruim onvoldoende is nu het CGVS in contact blijkt te zijn geweest met de hoofdredacteur van de krant en van deze gelegenheid gebruik had kunnen maken om meer informatie te verkrijgen, wenst verwerende partij er op te wijzen dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat de tewerkstelling van verzoeker bij 'Setara Chap' evenals zijn relaas ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal meer informatie had moeten vragen aan de hoofdredacteur van de krant."

Verder dient erop gewezen dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, in gebreke blijft.

Aangaande verzoekers desinteresse in de islam, stelt de Raad vast dat verweerder als volgt stelt in zijn nota met opmerkingen: "Verwerende partij beaamt vooreerst dat verzoeker tijdens zijn gehoor het woord atheïst niet in de mond heeft genomen, maar benadrukt dat uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat verzoeker verklaarde nooit geïnteresseerd geweest te zijn in religie, ook nooit te hebben deelgenomen aan religieuze rituelen en nog steeds zoekende te zijn." Verder wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker nagelaten heeft een dergelijke vrees tijdens zijn gehoor te hebben aangehaald. Dat verzoeker hier zelf niet uitgebreider op in ging omdat hij zich niet op zijn gemak voelde bij de Afgaanse tolk en advocaat, is een blote *post factum*-verklaring. Verzoeker maakte hieromtrent immers geen enkele opmerking tijdens zijn gehoor en er werd hem bij aanvang van het gehoor op gewezen dat hetgeen er tijdens het gehoor wordt gezegd vertrouwelijk is. Verweerder stelt bovendien terecht als volgt in zijn nota met opmerkingen: "Ook de taak van de tolken is strikt omschreven in een deontologische code die door de tolken voor akkoord moet ondertekend worden en waarin onder meer wordt omschreven dat tolken dienen objectief en neutraal te zijn en het beroepsgeheim te respecteren. Ook de advocaat is na zijn eedaflegging aan duidelijk omschreven en strenge deontologische regels onderworpen. Het beroepsgeheim is één van de basiswaarden van het beroep van advocaat. De informatie die een cliënt aan zijn advocaat toevertrouwt, is vertrouwelijk en mag door die laatste niet openbaar gemaakt worden, tenzij dat net noodzakelijk is voor de verdediging van de belangen van die cliënt."

Tevens stelt de Raad vast dat verweerder als volgt stelt in zijn nota met opmerkingen: "Verwerende partij antwoordt vooreerst dat waar verzoeker van mening is dat het CGVS twijfelt aan zijn afkomst uit Kabul verzoeker uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Uit de beslissing blijkt immers duidelijk dat verzoekers afkomst uit de hoofdstad Kabul geenszins ter discussie staat. Zo stelt de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk: "U bent afkomstig uit de stad Kabul en woonde daar onafgebroken tot aan uw vertrek naar België.", "Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld." en "Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.". Verzoekers bewering mist bijgevolg feitelijke grondslag."

Gezien het bovenstaande dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de

regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. "

Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen gevoegde COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" van 12 oktober 2015 (bijlage 1) blijkt dat de hierboven geciteerde analyse nog steeds correct is. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verder dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de bestreden beslissing gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in deze rapporten niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse

objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals daar zijn het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen en dergelijke meer.

De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen (stukken 8-13) liggen in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en zijn dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER